

MONIQUE SCHWITTER

İÇİMİZDEKİ BAŞKASI

Türkçesi: Sevgi TUNCAV

HECE

roman

Monique Schwitter: 2 Mart 1972 Zürih’de doğan yazar, yönetmenlik ve oyunculuk eğitimi almıştır. Bir süre Schauspielhaus Zürich, Frankfurt ve Graz’da oyuncu olarak çalışmış ve Edebiyat programlarında yöneticilik yapmıştır. 2002 den itibaren çeşitli edebiyat dergilerinde metinleri ve kısa hikâyeleri yayınlanmıştır. 2008 yılında yayınlanan ilk romanı *Ohren Haben Keine Lider- Kulakların Kirpikleri Yok* Çinceye çevrilmiş ve Şanghay’daki Expo fuarında satışa sunulmuştur. Bunu 2011 de *Goldfischgedächtnis- Altınbalık hafızası* adlı anlatımları takip etmiştir. 12 Havarinin adından yola çıkarak 12 bölümde “Sevgiyi” sorguladığı *Eins im Andern-İçimizdeki Başkası* 2015’de Alman kitap ödüllerinde ilk sıralarda yerini alırken İsviçre’de Edebiyat Ödülüne lâyük görülmüştür. Hayatını Hamburg’da devam ettirmektedir.

Sevgi Tuncay: 18 yaşında kimya teknisyeni olarak başladığı meslek yaşamına, 39 yaşında Anadolu Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Almanca Öğretmenliği Bölümünden mezun olarak devam etmiştir. Ankara Alman Kültür Merkezindeki sınavları ve Osmangazi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat bölümündeki sınavlarını başarıyla vermiştir. 2015 yılında ilk çeviri kitabı Petra Hartlieb’in *Hayallerimin Kitapçısı* yayınlanmıştır. Ardından Hece Yayınlarından Stefan Zweig’in *Hikâyeler*’i çevirisi yayınlanmıştır. Ayrıca Arno Geiger’in *Yaşlı Kralın Sürgünü* çevirisi bulunmaktadır.

İÇİMİZDEKİ BAŞKASI

MONIQUE SCHWITTER

Almancadan Çeviren
Sevgi Tuncay

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 410
Roman

Birinci Basım: Aralık 2016
Orijinal Adı: *Eins im Andern*
Copyright©Literaturverlag Droschl Graz-Wien 2016
Bu kitabın telif hakkı Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
©Hece Yayınları

Kapak Tasarımı: SARAKUSTA
www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık: Bülent Güler

Baskı: Dumat Ofset
T: (0312) 278 82 00

ISBN: 978-605-9556-07-1

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak Nu: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

*“Ancak biz bir bütünüz dediğimizde,
Başka bir çaba hissedilir, düşmanlık.
Sonraki adımımız sevenlerdir,
Her zaman sınırlar korunmaz, içimizden bir başkası çıkar,
Vaat edilen sonsuzluk, peşinden koşulanlar ve vatan.*

Rainer Maria Rilke
Die Vierte Duineser Elegie

Clow: Beni burada tutan şey ne?

Hamm: Diyalog

Samuel Beckett, *Endgame*

İÇİNDEKİLER

1. **Petrus/** Bir insanın yürüyüşü kadar hızlı / 9
Hamburg, Ocak 2013/Lenzerheide, Yılın son günü 1992/1993
2. **Andreas/** Hayır, öyle değil. Daha ziyade bu şekilde / 23
Hamburg, Ocak 2013/Zürih-Fransa'nın Allier Bölgesinde
küçük bir yer, Temmuz 1992/Zürih, Temmuz 1993
3. **Jakob/** Sonbaharda onikinci kez / 45
Hamburg, Şubatın ortası 2013/Slazburg-Zürih-Frankfurt-
Graz-Berlin 1994-2001
4. **Johannes/** Garip çıplaklık / 63
Hamburg, Şubat sonu 2013/Berlin, İlkbahar 2001
5. **Thomas/** O ne görüyor / 81
Hamburg, Mart başı 2013
6. **Nathanael /** Sahte beraberlik / 99
Hamburg und Umgebung, Nisan sonu 2013
7. **Philipp/** Bu kadar hızlı olmaya gerek yok / 115
Hamburg, Temmuz 2013/Hamburg-Viyana 2005/2006
8. **Mathieu/** Oyun kurucu / 137
Hamburg, Ekim 2013
9. **Simon/** Yüzmek ve uçmak / 159
Hamburg-Zürih, Kasım 2013/Zürih, Kış 1992/1993
10. **Tadeusz/** Birkaç basamak daha artan hüznün / 183
Zürih, ikinci Advent haftası 2013/Slazburg 1993/1994
11. **Jakob der Jüngere/** Son yolculuk / 203
Zürih, üçüncü Advent haftası 2013
12. **Du/** Tekrar başlamak / 223
Zürih, dördüncü Advent haftası 2013/Zürih 1982 ve 1993

Benden Sana

1. Bir insanın yürüyüşü kadar hızlı

Birdenbire Google'da ilk aşkını araştırmaya kalkışmak, uykuya dalmadan önceki kalp atışlarına ya da daha iyi bir anlatımla sabah ışığında aynaya bakıldığında fark edilen kaşlar arasındaki derin dikey çizgiye bir reaksiyondur. Kalp atışlarının yerini saptamak için, sürekli içerden mi yoksa dışardan mı geldiği anlamaya çalışılarak –çatıda mı/takkenin altında mı– boşu boşuna çabalanır, ama nereden geldiği hiç anlaşılamaz.

Ocak ayının bu son Cuma akşamının geç saatlerinde olduğu gibi, giderek daha sık ve açıklanamaz şekilde ortaya çıkmıştı bu gereksinim. Genellikle kreşte geçirdikleri bir haftanın sonunda tükenmiş ve aşırı sinirli olan çocuklar, erken yatılan her akşam yaptıkları gibi birbirleriyle kavga edip sırayla ağlaştıktan sonra yatağa gitmek zorunda oldukları için çılgın gibi bağırıyorlardı. Ancak yataklarına yatıp uyuduktan sonra nihayet bir an tam bir sessizlik olmuştu, hatta köpek bile yazı masamın altındaki örtüsünün üzerinde hareketsiz yatışıyla bu sessizliğe ortak oluyordu,

meme başının inip kalktığını görünceye kadar siyah tüyelerine gözlerimi dikip bakmış, kalp atışının sesini duyduğumda rahat bir nefes almıştım. Vuruşlar da bu sakinlikte daha çok duyulur olmuştu. Önce kısa sonra giderek uzayan çekiç darbeleri. Not defterime nokta ve çizgileri yazıyor, Mors alfabesinden çok anladığımdan değil, ama tabelada aşağı yukarı anlamlı bir şeyler ortaya çıkana kadar bu vuruşlarla ilgileniyorum. Yaklaşık olarak, RAUCH- DUMAN, ZEİT-ZAMAN, KIND-ÇOCUK. Çıkıyor. Tamam. Alternatifi de (LXCH. TDIA. CRNE ya da ETINAKSI. MESA. NDKI. Olabilir. Sadece temel duyuların ifade edildiği bir dil olduğunu bilmediğime göre, Rauch-Duman, Zeit-Zaman, Kind-Çocuk, için karar verebilirim.) Sessizlik. Eşim sanırım odasında her Cuma akşamı gece yarısına az bir zaman kala işleri bittikten sonra yaptığı gibi hafta sonunu programlamak için hafta içinde gelen e-mailleri gözden geçirmekle meşgul. Tekrar birlikte bir şeyler yapmamız daha uzun süre alacak gibi görünüyor. **BİRŞEY**. Ancak kâh onun zamanı olmuyor, kâh benim. RAUCHZEİTKIND- DUMANZAMANÇOCUK! Kafamda bir şey vızıldıyor. Not defterimi şak diye kapatıp Word-Sayfasına girip yeni bir pencere açıyor ve Arama kısmına ilk sevgilim Petrus adını yazıyorum.

Hiçbir şey bulamayıp hoşnutsuzlukla yarıda kesmeye kendimi hazırladığım gibi, bir kadın ve çocuklar hakkındaki bilgilerle de karşılaşabileceğimi umuyordum. Bu arada o da neden bir aileye sahip olmuş olmasını ki? Hatta fotoğrafları bile hayal etmiştim. Ama bunun üzerinde pek durmuyorum, isteğim de yok zaten. Petrus daha ilk gecedен zaten bunun açıklamasını yapmış, insanın uçma yeteneğinin olmamasına ne kadar çok kederlendiğinden bile bahsetmişti. Düşmek konusuyla başladığı konuşmayı birdenbire Gitmek eylemine getirmiş, Gitmek? diye üzerine gittiğim zaman da: Sanki uçacaktım gibi kollarını açıp bana gülümseyerek: Yalnızca bir adım, boşluğa atılan bir adım ve iyi bir adım, diye tamamlamıştı. Eşim çok nadir kavgalı olduğumuzda, gerçekten öfkeli olduğunda, gerçekten çileden çıktığında ya

da olağanüstü heyecanlandığında yaptığı gibi kapıyı çalmadan ve bana seslenmeden içeri girip yanıma geliyor ve bana meşgul olup olmadığımı soruyor; hayır, cevabını verirken yutkunuyorum: Tesadüfen Petrus'un öldüğünü öğrenmiştim zira o anda.

Eşim: Nefesin kesildi, diyor.

Evet, ben- ne olsun ki, sadece buralarda oturuyorum.

Sorun da buydu aslında. Eşim bir an duraksayıp bir şey söyleyecekmiş gibi bakmış, derin bir nefes aldıktan sonra hızlı bir şekilde başını çevirip ne düşündüğünü anlamasam da durumu kabullenmiş görünerek kapıyı çekmişti.

Arkasından; Ne oldu? diye soruyorum, ancak: Merak edilmeye değer, cevabıyla birlikte kapıyı kapatıyor.

Kartpostalların olduğu çekmeceyi açıyorum ve aradığımı bir çırpıda buluyorum. Orantısız bacakları ve omuzlarında daha minicik bir bebek olan Kurtarıcı ile kahverengi elbisesi içindeki sakallı devasa Christophorus¹'un olduğu bir kartpostal. Arka tarafta: Kutsal Christophorus'un Mistail² deki St. Peter Kilisesindeki bir temsili resmi (1400'lü yıllar) var.

Parmaklarımı Christophorus'un giysisinin üzerinde gezdiriyorum, kahverengi etek ucunun bir köşesine dokunuyor ve gözlerimi kapatıp beni alıp götürmesine izin veriyorum. O günlerde ilk kez oluyordu bu. Kış mevsimiydi. Bizim birlikte olduğumuz ilk kıştı. Petrus ve ben 1992 Noel kutlaması sırasında dağlardaki tatil evlerine Marc'ın ailesini ziyarete gitmiştik.

Kar taneleri neme bağlı olarak bir insanın yürüyüşü kadar hızlı düşüyordu. Kışlık ayakkabılarım olmadığı gibi ayağım da karda uzun süre yürümeye elverişli olmayan bütün sene giydiğim topuklu ayakkabılar vardı. Ayaklarım ağrıya da kilometrelerce gidiyorum. Üniversitede kar yağmıyordu ki. Elfi, çocuk

---

¹ Christophorus: Çocuk İsa'yı nehirden omuzunun üzerinde karşıya geçiren Aziz.

sen nerede olduğunu biliyor musun? der gibi ayakkabılarıma bakınca, evet, dercesine başımı sallıyorum, Lenzerheide³’deyim.

Benim katıldığım seminere gelen Elfi’nin oğlu Marc ve Lisa’sı da her gün her yerde aynı ayakkabıları giyiyorlardı, ama benimkilerin aksine onlarınki yürüyüş ayakkabısıydı. Sadece burada tatil evinin giriş kapısının yanındaki bir sundurmada dize kadar kar çizmeleri giymişlerdi, Marc’ın benim iskarpinlerime bakışlarıyla anlattığı gibi çizmeler ilaveten astarlıydı ve yeni yağlanmıştı. Göz ucuyla şöminedeki hazır ateşe, sallanan sandalyeye, Elfi’nin serdiği pöstekiye ve ismini unuttuğum için ona böyle hitap ettiğim, hikâye kitabına dalmış bizim konuşmalarımızı duymayan Urs’a bakarken o zaman ben burada kalıyorum, demiştim. Siyah deri bir koltukta dizlerinin üzerinde kitapla oturmuş, arada bir de sürekli aşağı kayan gözlüklerini yukarı, eskiden saçının başladığı yere kaldırıyordu. MYTHOS SCHWEİZ. IDENTITÄT – NATION – GESCHICHTE 1291 -1991 (EFSANE İSVİÇRE – KİMLİK – ULUS – TARİH) Kitap Noel’den önceki yıl hediye edilmişti. Marc onun kitabı ezberlediğini düşünüyordu. Bugün 31 Aralık Vakit öğleni biraz geçti. Akşama fondü var.

Elfi; Artık siz de kazanmak zorundasınız, demiş ve büfeden okuma gözlüğünü ve bulmaca kitabını alıp getirmişti. Kazanmak? Başka hiçbir şeyim olmadığından parayı düşünmüştüm.

Elfi, bizi evden çıkarmak isteğiyle Mistail’deki St. Peter Kilisesine bir gezinti yapmaya evet, diyerek oğlunu benim tarafıma çevirmiş ve oğlunun Lisa’sını kucaklayıp hırçın bir şekilde öpmüştü. Petrus da kuş tüyünden yapılmış ceketini askıdan alıp giydikten sonra tabureye oturup Timberland botlarının bağcıklarını bağlamıştı. Noel’de bana hediye ettiği İngilizce bir kitap Dialogue in the Void.⁴ Okumak için zamana ve sözlüğe ihtiyacım vardı. Petrus; benimle gelsene, demişti. Bakışlarım

³ Lenzerheide: İsviçre’de bir kayak merkezi.

⁴ Dialogue in the Void: İngilizce,- Geçersiz Diyalog. (ç.n.)

şömineyi ararken pösteği dikkati üzerine çekmişti ama karşıda raftaki sözlüğü görmüştüm. Hadi gel, diye yinelemişti. Petrus seni burada istemiyorlar. Bulmaca kitabıyla arkasından yetişen Elfi: Sen böyle bir şeyi asla söylemeyeceğim birisin! diyerek hiddetle bir doksan iki'lik Petrus'a bakmıştı. Başka bir isimle de hitap edilebilecek olan Urs'ları sadece bir yetmiş iki gelirken, oğulları Marc ondan sadece üç santimetre daha uzundu ve Elfi'nin kendisi Petrus'tan iki kafalık daha kısaydı. Elfi, yavaş ve vakur bir şekilde başını geriye atarak gözlerini kapatıp, sana ancak hayranlıkla bakılır, demişti. Petrus eski ve zengin, varlığının tamamını çok az kişinin bildiği soyağacı yedi yüz yıldan fazla geriye giden varlıklı bir aileden geliyordu. Elfi daha sonra söylediği gibi bunu hemen hissetmiş olmasına rağmen tatil evinde birlikte yedikleri ilk akşam yemeğinde misafiri mahcup eden oğlundan öğrendiğinde şaşkınlıkla, Eve, neeee! diye bağırmişti. Burada zengin olarak doğmuş biri olan Petrus'un ağzı açık kalmış, sessizce peynirli ekmeğine odaklanıp bir lokma ısırdıktan sonra yavaş yavaş çiğnemişti. Onaylamam için herkes bana baktığında ben de Elfi'nin sıkıldığı bulanık elma suyundan aldığım yudum genzime kaçmış gibi yapmıştım. Petrus asla bana sıcak bir giysi ve ayakkabı almam için para vermeyi teklif etmezdi. Aslında böyle bir şeyi kabul etmezdim de.

Dışarı çıkmak için hazır olan Petrus, Marc ve Lisa'sı koro halinde; artık gel, diye sesleniyor. Elfi bulmaca kitabını pösteğinin üzerine bıraktıktan sonra, elinde bir çift fok balığı derisinden çizmeyi giymem için bana baskı yaparak: Bunlar sıcacık ve rahat, diyor. Fok balığı derisinden çizme! Söylendiğine göre annelerimiz yetmişli yıllarda onları giyerlermiş. Gümüş gibi parlayan gerçek fok balığı derisi çizmeler.

Ben çok küçük deyince;

38, diye yanıtlamıştı Elfi.

Ben 39 giyiyorum.

Elfi; daha büyük olmaz ki.

Hepsi fok derisi çizmelerden birisini sağ ayağıma geçirirken heyecanla bakmış, fermuarını yukarı çekmeden önce; oldu demişlerdi. Gördüğünüz gibi harika. Sıkıyor diyorum ama Petrus, Marc ve Lisa çoktan dışarı çıkmışlar birbirlerine kar atıyorlardı, Elfi vedalaşırken; o kadar kalın çoraplara hiç ihtiyacın yok, çizmeler yeteri kadar sıcak tutuyor, demiş ve kapıyı kapatmıştı. O anda taş gibi kartopunun gözüme isabet etmesiyle şimşek çaktı, gök güreledi sanmıştım, ama sonra Petrus: Affedersin diye bağırarak bana doğru bir tane daha fırlatmıştı. Hoop, hoop, Marc ellerini şaklatıyordu, hadi hareket, hareket! Petrus birkaç adımla yanıma gelip bana sarılmış ve sen neyle besleniyorsun ki en azından bir ton gelirsin diye inleyerek beni omuzlayıp atmıştı. Marc Lisa'sını sırtlayıp at gibi kişnedikten sonra onunla birlikte dörtnala giderken Petrus da arkalarından fiçisiyle birlikte, köy yoluna çıkan küçük yolda başına arkaya atmış nefes nefese koşturuyordu ve daha kavşağa gelmeden 200 metre sonra beklentiyle kendini yere atarken beni sırt üstü düşürüp üzerime yıkılmıştı. İkimiz de soluk soluğa kalmıştık. Bu kilise nerede ki, diye sorduğumda Petrus gülmüş ardından birlikte bağırmıştık: Marc daha uzakta mı?

Marc hayır, hayır demişti, emsalsiz kiliseyi görünce birkaç kilometre daha gitmeye değdiğini göreceksiniz.

Birkaç kilometre?

Daha beş yaşında bu yollara düşmüş olmalıydı, endişeye gerek yok, çok keyifli bir dağ gezintisi olacak.

Ayaklarım ağrıyor. Fok derisi çizmeler çok kısa ve dar. Fermuar kapatılmamış olmasına rağmen, ayaklarım çelik bir cendereye sokulmuş gibi geliyor, nabzımın ayağımın üst kısmından inatçı deriye sivri uçlu bir çekiç gibi vuruşunu hissediyordum.

Lenzerheider'in caddesinde bütün otelleri ve spor malzemeleri satan dükkânların önünden geçip ilerliyorduk, kayak ayakkabı-

ları ve omuzlarına attıkları kayaklarıyla kış sporu yapan yüzlerce insanın oluşturduğu bir kolonydi burası. Kendi etrafında dönen birisinin kayak tahtası arkasındaki adamın ya da önündeki kadının kafasına çarptığında, karşılıklı küfürleşmeler oluyor ya da gülünüyordu, bazen de arka arkaya kısa kısa ikisi de. Biz sessiz kalmayı tercih ediyorduk. Bakışlarımı onun topuklarına odaklayıp Petrus'un arkasına tutunmuş ayaklarımdaki basıncı azaltmayı umarak, dişlerimi sıkıp adımları sayıyordum. Köyün çıkışında Marc bizi bir süre süt üretimi yapılan bir çiftliğe giden küçük bir yoldan götürmüştü, çiftliğin köpeği havlarken çekiştirdiği demir zincirden kurtulmayı başaramayınca da şevki kırılıp vazgeçmişti. Çiftliğin arkasında bir yürüyüş yoluna gelmiştik.

Mola verdiğimizde Petrus'un kolunu tutmaya çalıştım, ama o sessizce diz çöküp bana sırtına binmemi teklif edince kararlı bir sıçrama ile arkasından, -lütfen beni boğacaksın deyinceye kadar sarılmıştım. Bizi gören Lisa'nın br, br, he, kalksana atçık, kalk, diyerek aynı şeyi Marc'ın yapmasını isteyince Marc buna itaat edip onu sırtına bindirmişti.

Erkekler gezintinin daha popüler olmasını arzu edip buna uygun yürüyüş yollarından istifade etmek istemişlerdi Sırtlarında biz, yan yana giderken her adımda dizlerine kadar kara batıyorlardı. Birkaç metre sonra aşırı çaba harcamaktan sallanmaya başlamışlar, ama hızar ve doğramacıyı geçip golf sahasından aşağı, ormana doğru gittiğimizde aniden karşımıza çıkan tahta kulübeye kadar bizi taşımayı başarmışlardı. Petrus; artık dayanmıyorum, deyince, evet, nihayet diye karşılık vermişti Marc da. İnildeyerek ormanın kenarına çömelip bizi oturtmuşlar sonra kendileri de yatarak bütün uzuvlarını kara uzatmışlardı. Artık hissetmediğim ayaklarımın ne durumda olduğunu görmek için fok derisi çizmelerden kurtulmak istiyordum. Petrus; bunu yapma, sonra tekrar giyemezsin, derken gözlerini kırıştıırıp koluyla gökyüzünü işaret etmiş, yağmaya başlayan karı göstermişti.